

— Ето една чудна птица! — извикало едното момченце. — Какъ се мѣнява боята на перята ѝ: ту зелена, ту червена! И каква хубава опашка: на всѣко перо—като око! Азъ не съмъ виждалъ до сега подобна птица!

— Но тя не е така хубава, както ти говоришъ,—отвърнало другото момченце,—погледни, колко ѝ е малка главата и колко ѝ сѣ тънки и черни краката! Какъ лошо крѣка!

— Азъ не могъ да ѝ се нагледамъ на хубавитѣ и лѣскави перя, — продължи първото момче, — а нозѣтѣ ѝ не погледнахъ, нито пъкъ забѣлѣзахъ, че има грозенъ гласъ. Но я виждъ, какъ може да си расперя опашката и да ѣ прави още по-красива! И какво гребенче има на главата си: дълги перца и на върха широчки! Блазѣ на тѣзи хора, че си иматъ такъва красива птица въ двора. Менъ твърдѣ ми се ще да знаѣ — отъ кѣдѣ ги донасятъ такива птици?

Въ това врѣме прѣминѣла прѣзъ двора домакинята съ малката си дъщеря. Тѣ чули думитѣ на селенчетата. Майката попитала дъщеря си: „кой отъ двамата е правъ, споредъ тебе?“ Момиченцето се помѣчило да отговори, но не могло.

— Тѣ и двамата сѣ несправедливи,—казала майката:—Едното момче вижда въ нашия паунъ само доброто, а другото — само лошото.

— Мамо, но и азъ не знаѣ, като тѣзи момчета, отъ кѣдѣ е донесенъ пауна?

— Паунитѣ най-напрѣдъ ги е имало въ една далечна земя, която се казва *Индия*. Тамъ и сега ги има диви изъ горитѣ. Отъ тамъ сѣ разнесени по цѣлия свѣтъ и ги държатъ, като насъ, въ